

ge til det. Men som han sagde: Hver gang han brugte penge til en idrætsklub, så sparede han altså bare pengene et andet sted, for de mennesker, der stod nede på gadehjørnet, de unge, der blev rodløse, de unge, der blev kriminelle, ja, dem fik man så ikke.

Og her vil jeg godt bygge lidt sammen med noget andet, vi har diskuteret meget i løbet af de sidste måneder, nemlig rockere. Jeg synes, det er ulykkeligt, at der i Folketinget stort set ikke har været en diskussion om, hvorfor man bliver rocker. Vi har haft alle mulige flotte diskussioner om, at de skal flyttes ud på en eller anden mark langt væk, sådan så de ikke rammer uskyldige mennesker og alt det her halløj; vi har snakket om straf, vi har snakket om det ene og det andet, men der har ikke været nogen diskussion om, hvad det er, der får unge mennesker til at blive rockere, nazister, autonome, BZ'ere eller gå ind i andre mere eller mindre mærkværdige grupper.

Ja, det er min opfattelse, det er CD's opfattelse, at mange af dem kommer der, fordi de savner et fællesskab. Et fællesskab, de ikke har fået i deres familie, et fællesskab, de ikke har fået i samfundet. Pludselig er de i noget, som vi andre ikke bryder os om, men noget, der har givet dem et fællesskab. Dér siger CD: Jamen er idrætten og idætsorganisationerne jo netop ikke dér, hvor det fællesskab også kunne blive fundet? Dér står man sammen om nogle ting, man har nogle fælles opgaver, der skal løses.

Men der er jo ét kendetegnende træk til: I idrætsorganisationerne er det ikke helt ligegyldigt, hvad man gør, specielt hvis det er holdidræt. Så vil man jo gerne have, at man yder det bedste i fællesskab. Det er jo det, banderne påberåber sig, at dér betyder det, man gør, noget, måske i modsætning til andre steder i samfundet.

Jeg tror, at idrætten kommer til at spille en meget kraftig rolle i den holdningsdebat og i den holdningsændring, der skal til, hvis vi ikke skal have ganske mange unge skubbet ud på sidelinjen, så de må gå til mere eller mindre mærkværdige græsrodsbevægelser i dette land.

Jamen de skal ikke løse de sociale problemer, er det så blevet sagt igen og igen og igen. Næ, det er der vel heller ikke nogen, der rigtig forestiller sig. Der er jo ikke, så vidt jeg ved, forslag om, at samtlige dette lands sociale budgetter skal føres over under idrætsorganisationerne.

Næ, men til gengæld må vi vel sige, at idrætsorganisationerne og idrætten er en del af de

midler, der kan bruges i indsatsen mod de andre problemer. Det er et middel sammen med mange andre, men det er lidt i debatten i dag blevet fremstillet, som om regeringen havde den opfattelse, at bare man gør noget for idrætten, så har man løst alle de sociale problemer. Det mener jeg faktisk er at skamride nogle udtalelser fra kulturministeren i en grad, der ikke er rimelig.

Jeg tror, at idrætten gerne vil – og jeg mener også, som det også er sagt af flere ordførere, at idrætten faktisk gør det. Jeg synes, noget af den indsats, der har været på flygtninge- og indvandrersområdet, er ganske god, og vi har jo også kunnet se nogle rapporter, der fortalte, at det faktisk var lykkedes ganske godt. Men igen står vi jo over for nogle problemer, der ikke alene er idrættens.

Vi får altså mennesker fra andre lande og andre kulturer hertil, som ikke er vant til et foreningsssamfund, et organiseret samfund. Vi får mennesker hertil, der ikke er vant til breddeidræt, men er vant til, at man altid er verdensmester, hvis man går ind og dyrker idræt, hvor der er offentlige midler indblandet. Og måske har vi også et kulturelt problem med nogle udlændinge, som måske ikke er vant til, at piger og idræt også hører sammen.

Det er klart, at det opsøgende arbejde, der må ske i forbindelse med dem, ikke er at gå ud og banke på alle døre og sige: Goddag, goddag, se så at skrubbe ned på idrætspladsen! Hvis opsøgende arbejde er dét, så er det selvfølgelig forkert. Men det tror jeg heller ikke, det er.

Jeg tror, opsøgende arbejde er det, konsulenterne bl.a. har gjort, nemlig at forklare det tilbud, vi har i det danske samfund, nemlig at vise, at der er noget, som også mennesker fra andre kulturer kan få gavn af, selv om de ikke er vant til det fra de kulturer, de kommer fra. Man skal pege på de tilbud, der er, og så skal man selvfølgelig i idrætsorganisationerne selv overveje, om man har tilbud, der også passer til mere specielle grupper. Det er ikke en tvang, men en overvejelse, og jeg er overbevist om, at langt ind i idrættens organisationer vil der være glæde over det.

Det er vigtigt, tror jeg, at idrætsudøvere på det helt amatør-mæssige plan helt ude i de små fodboldklubber, og hvor det ellers er, mærker den offentlige støtte, også fra tipsmidlerne. Derfor vil jeg gerne være med til en diskussion om det der med vægningen mellem centralt og decentralt. Jeg tror faktisk, det er vigtigt, at man